

Arrest

nr. 146 582 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 24 juli 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 4 november 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 5 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.07.2014 werd ingediend door :

D.(...), N.(...) nationaliteit: Georgië geboren te T.(...) op (...)adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel A van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 29.06.2011 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming.

De duur van de procedure - namelijk drie jaar en zeven maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene roept als buitengewone omstandigheid het feit in dat de behandeling van aanvraag 9ter meer dan vijf jaar duurde en dat zij over een legaal verblijf van zeven jaar beschikt. Echter, betrokkene wist dat het hier om een precair verblijf ging en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art 3 van het EN/RM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen inbreuk pleegde tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name: dat betrokkene sinds 2008 in België zou verblijven, dat zij Nederlandse taallessen volgde en reeds goed Nederlands zou kunnen spreken, dat ze een grote vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat zij een Belgisch rijbewijs heeft en dat ze een attest van inburgering en maatschappelijke integratie, deelcertificaten Nederlands en getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 4 november 2014 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 5 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: D.(...), N.(...)

geboortedatum: (...)

geboortepaats: (...)

nationaliteit :Georgie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachteris artikel 7, eerste lid, 1e van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 § 3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.05.2014, aan betrokkene betekend op 22.07.2014.”

1.4. Tenslotte trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 4 november 2014 een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster vocht deze beslissing aan bij de Raad middels een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring die bij arrest van 20 mei 2015 (RvV 20 mei 2015, nr. 145 737) werden verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoekster voegt het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) als tweede bestreden beslissing toe aan haar verzoekschrift, maar voert blijkbaar geen middelen aan die tegen deze beslissing zijn gericht. In haar enig middel bespreekt verzoekster immers enkel de motieven die betrekking hebben op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Het verzoekschrift dient een ontvankelijk middel te bevatten. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196 412).

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*). Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969). De vereiste dat het belang wettig moet zijn betekent, dat het nagestreefde voordeel, gelet op de toepasselijke rechtsregels, wettig kan worden verkregen (RvS 8 april 2011, nr. 212 579). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.3. Ter terechtzitting werd de aanwezige raadsman erop gewezen dat verzoekster thans onderhevig is aan een inreisverbod (zie punt 1.4) dat het voorwerp uitmaakt van een andere beroepsprocedure bij de Raad met rolnummer RvV 167 691. Indien dit beroep zou worden verworpen en de wettigheid van het inreisverbod aldus is komen vast te staan, zou verzoekster niet langer een wettig belang kunnen doen gelden bij onderhavig beroep tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Een inreisverbod houdt namelijk blijkens de definitie uit artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet een verbod in op de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn, waardoor verzoekster in dat geval wettelijk onmogelijk in aanmerking kan komen voor de gunst die zij door middel van haar

aanvraag om machtiging tot verblijf en bijgevolg haar beroep tegen de weigeringsbeslissing, beoogt. De raadsman van verzoekster bevestigt ter terechtzitting deze zienswijze.

2.4. De Raad stelt vast dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring dat gericht was tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) van 4 november 2014, bij 's Raads arrest van 20 mei 2015 werd verworpen (RvV 20 mei 2015, nr. 145 737). Verzoekster kan bijgevolg geen wettig belang meer doen gelden bij haar vordering tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Het beroep is niet ontvankelijk wegens het ontberen van het rechtens vereiste wettig belang in zoverre het gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN